

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

hlos

صوت الاتحاد الإسلامي

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
NÁBOŽENSKÝCH OBCÍ
V ČESKÉ REPUBLICE

● ROČNÍK 19

● ČÍSLO 1 – 2

ÚNOR 2001 ● DZÚL HIDŽDŽA 1421

Sestry – Bratři

V krátké době proběhne u nás sčítání lidu. Nezapomeňte uvést, že vaším náboženstvím je Islám. Vzpomeňte na den posledního soudu! Kdo zapře Boha, toho zapře Bůh!

عيد مبارك

Id mubarak!

Bayram mubarek olsun!

Islám v českém prostředí

Ing. Faris Sulaiman

Islámskou obec v Čechách tvoří především cizinci přechodně žijící v ČR jako studenti a obchodníci, cizinci trvale žijící v ČR například z rodinných důvodů, Češi, kteří přijali Islám a v poslední době i děti imigrantů. Počet muslimů, kteří volí život v Čechách roste a časem se mění poměr výše uvedených skupin. Ještě před deseti lety, většina muslimů byla z první skupiny, tj. cizinci přechodně žijící v Čechách. Dnes je to naopak, většina muslimů trvale žije v Čechách. Cizinci přechodně žijící v Čechách mají pevnou vazbu na svoji původní zemi, jsou nositeli její kultury, tradic a zvyků. Jejich problémy jsou stejné jako problémy jejich krajanů doma. Chtějí žít stejným způsobem, jak žili doma. Na druhé straně Češi, kteří přijali Islám a děti imigrantů neznají jiný domov než ČR a neznají jinou společnost než českou společnost.

Cí „idžtihadu“ je najít islámské řešení pro nové otázky a problémy. „Idžtihad“ bere v úvahu, mimo jiné, stav společnosti. A proto někteří významní učenci vydali „fatwu“ o určitém problému v určité zemi, ale když se přestěhovali do jiné země vydali jinou „fatwu“ týkající se stejného problému. „Idžtihad“ je odpověď učence na určitou otázku, která není přímo přikázána či zakázána v Koránu nebo „Sunně“. Učenec je jen člověk a jako každý jiný nemůže být neomylný. Čas, místo a okolnosti se mění a „fatwa“ se mění s nimi. „Fatwa“, která je vhodná pro určitý čas, místo a okolnosti nemusí být vhodná pro jiné okolnosti. Kromě to-

ho, my jako muslimové jsme povinni poslouchat jen Boha a Proroka (NMBŽ). Nemusíme poslouchat žádného člověka i kdyby byl sebestanější a bohabojnější. Když učenec vydá „fatwu“ že něco je „haram“ nebo „halal“ vždy uvádí verš z Koránu nebo hadith, který to přímo zakazuje nebo povoluje, nebo uvádí důvody, které ho vedly k toto „fatwě“. „Fatwa“ platí jen pro toho, který ji vynesl a pro ty, kteří byli přesvědčeni jeho argumenty. Ten, kdo fatwu slyšel, a nepřesvědčila ho, jí nemusí dodržovat. Muslim není povinen následovat žádného člověka, kromě Proroka Muhammada (NMBŽ).

Na základě „idžtihadu“ vznikla v rámci Islámu různá hnutí, proudy a právní školy „madhaby“. Tato pružnost umožnila Islámu rozšířit se v různých společnostech s různými zvyklostmi a kulturou a tím je Islám spojil s místní kulturou a vytvořili jeden celek. Všechny tyto společnosti se staly islámskými společnostmi a přesto každá společnost si zachovala určitou vlastní identitu. Tak vznikla arabská, perská, turecká, africká a indická islámská společnost. A navíc uvnitř každé společnosti byly různé směry a výklady.

Budoucnost Islámu v ČR záleží na schopnosti muslimů vytvořit islámskou komunitu s českou tváří. Muslimští imigranti přicházeli z různých zemí a každý přinášel s sebou pohled na Islám své země a jiné zkušenosti. Nemůžeme říci, že jenom jeden pohled na Islám je ten správný a všechny ostatní jsou chybné. Mu-

síme být otevření ke všem názorům a tím obohatit své znalosti. Hledáme-li vzor, musíme se dívat na muslimy v oblasti s kulturou bližší české společnosti, například Bosny nebo islámské komunity v Evropě.

Vztah mezi muslimy, pocházejícími z arabských zemí a místními muslimy by neměl být vztah mezi učitelem a studentem. My jsme všichni studenty, jeden se učí od druhého. Muslim pocházející z arabské země možná zná „fatwu“ pro nějaký problém, ale tato „fatwa“ je spojená s tamními poměry. Chceme-li „fatwu“ v českých podmínkách, musíme studovat ten problém znovu a hledat „fatwu“, která nemusí být totožná.

Nedávno jsem četl v tomto časopise dotaz jedné sestry o účasti žen na pohřbu. Já nevím o verši z Koránu nebo výroku Proroka (NMBŽ), který zakazuje účast žen na pohřbu a prosím každého muslima, který o tom slyšel, aby nám to napsal. V zemi odkud pocházím se ženy neúčastní pohřbu, ale zde jsem byl na muslimském pohřbu několikrát, byly tam ženy, a nikdo proti tomu nic nenamítal a nikoho nenapadlo, že něco není v pořádku. Myslím, že to není otázka „haram“ nebo „halal“ ale jsou to jen zvyky, kterými se liší jedna islámská společnost od druhé. Islám neukládá muslimům v Čechách žít podle zvyků dodržovaných třeba v arabské zemi. Muslimové pocházející z jiné společnosti by měli rozlišit Islám od místních zvyků.

Izraelci v Biblii a historii

Dr. Nidal Saleh, Ph. D.

Sionistická ideológia sa zakladá na vymyslenej predstave a domienke, že židia na celom svete tvoria jeden národ a pochádzajú z jedného rodu, rodu Izraela, ktorý je Jakub syn Izáka syn Abrahama. To znamená,

že židovstvo je národnosť, ako sú iné na svete známe národnosti. To tiež znamená, že slovenský, alebo ruský, alebo čínsky alebo ktorýkoľvek žid na svete, aj ten čierny žid z Afriky, patrí k jednému národu a pochádzajú

z jedného rodu, čo odporuje skutočnosti.

Normálnemu človeku napadá legitímna otázka, či môže žid meniť svoje náboženstvo a vieru a zostane pritom židom? A či žid má právo ako

ostatní ľudia patriaci k iným národom menia svoju vieru a konvertovať sa napríklad na kresťana a zostať pritom židom? My všetci vieme, že Slovák alebo Arab alebo Rus alebo ktorýkoľvek iný sa môže konvertovať na ktorúkoľvek vieru, bez toho aby stratil svoju národnosť, Slovák, Arab, Rus, sa napríklad môže stať kresťanom, moslimom alebo napríklad budhistom a zostane pritom Slovákom, Arabom alebo Rusom, ale nie v prípade žida. Žid stratí svoje židovstvo akonáhle sa konvertuje na inú vieru, žid nemôže byť kresťanom, moslimom alebo ničím iným ako židom pretože židovstvo je viera a náboženstvo a nie národnosť, ako sa nás sionisti pokúšajú presvedčiť.

Sionisti používajú všetky metódy, aby presvedčili ľudí na celom svete, o čistote dnešnej, takzvanej židovskej rasy. Tvrdia, že všetci dnešní židia na celom svete sú potomci Izraelcov, synov Jakuba syna Izáka syna Abraháma, ktorí sa historicky krátko nachádzali v Palestíne, a vytvorili pre seba legendárnu históriu, budovanú na histórii, legendy, kultúry a tradícii národov Egypta, stredného východu a mezopotámii. Bezohľadne si privlastnili, históriu, kultúru, legendy a tradície známych civilizovaných národov, Somérov a Babyloncov v mezopotámii, Kanaáncov v Sýrii a Palestíne a Egyptanov v údolí Nílu, tým, že zmenili mená hrdinov a podanie, aby ich prispôbovali náboženskej téze a aby vyzdvihli postavenie izraelského rodu.

Na základe tejto ideológie, sionisti reklamujú právo všetkých židov na celom svete, ako praví potomci Jakuba na návrat do Palestíny a stredného východu a vybudovať na jeho území čisto židovský štát, a vyčistiť ho od Arabov.

Sionisti sa opierajú pri ich reklamácii na Bibliu - starý zákon, svätá kniha židov a pozdejšie aj kresťanov. Biblia - starý zákon podľa nich, obsahuje božie slová a všetky údaje v ňom sú nediskutovateľné fakty a je potrebné históriu interpretovať tak, aby bola v súlade s biblickým textom.

Biblia bola dlho hlavným zdrojom informácií, o starodávnych dejinách stredného východu. Príchod epochy veľkých archeologických objavov od polovice devätnásteho storočia, v Iraku, Sýrii, Palestíne a Egypte a objavenie mnohých dokumentov, ktoré nám zanechali Soméri, Babylonci, Kanaánci a Egyptania, nám dali mnoho nových informácií, nových faktov, vyjasnili a odkryli mnoho tajomstiev. Pisatelia týchto dokumentov boli s účastníkmi tých udalostí o ktorých pisali, na rozdiel od pisateľov Biblie, ktoré písali o udalostiach starších niekoľko storočí.

Po novom dôkladnom skúmaní biblického textu, na základe toku nových informácií a faktov, došli bádatelia k záveru, že tvrdenie, že Mojžiš a ostatní proroci skutočne napísali príslušné časti Biblie, sa ukázalo mylné a nepravdivé. Vyhlásenie katolíckej cirkvi roku 1960 potvrdilo tento fakt a potvrdilo, čo je už dnes všetkým známe a jasné, že text Biblie bol napísaný mnohými pisateľmi oveľa pozdejšie po Mojžišovej smrti, a postupne bol text prepísaný a zmenený podľa potreby doby a náboženských premien. Text Biblie bol napísaný rôznymi neznámymi pisateľmi po dobu sedem až deväť storočí. Biblický text v konečnej verzii bol vydaný kňazmi až o mnoho pozdejšie, až po návrate židov z babylonského zajatia. Kňazi neboli jeho autormi, ale redaktormi a kompilátormi starších podaní. Dnešné texty Biblie, sú kópiami alebo prekladmi, väčšina z nich bola zhotovená z heberského textu cirkvou uznávaného, nazývaného „mazorcký text“, ktorý bol prepísaný z neznámych, dnes stratých rukopisov. Najstaršia objavená mazorická kópia je z roku 892 n.l. a bola objavená v židovskej synagóge v Káhire. Bádateľom je dnes jasné, že aj napriek tomu, že v Biblii sú miľníky istých historicky pravdivých faktov, ale obsahuje aj hromadu vymyslených údajov, bájok, rozprávok a legiend. Vďaka ľudovému charakteru povestí nahromadilo sa okolo skutočných udalostí toľko legiend, ľudových podaní, bájí, anekdot a poviedok, že sa veľmi ťažko dala odlíšiť

pravda od fantázií. Pisatelia Biblie privlastnili históriu a kultúru civilizovaných národov mezopotámie, Sýrie, Egypta, aby vyzdvihli postavenie kočovného nomádskeho izraelského rodu. Známy francúzsky vedec a bádateľ Dr. Gustáv Lobon uvádza vo svojej knihe (židia v histórii prvých civilizácií), že židia nemali svoje umenie, vedu, remeslá a ani čo najmenší znak civilizácie. Neprišli žiadne dielo, a ani tým najmenším neprispeli do starej ľudskej civilizácie a nikdy neprekročili prah kočovného necivilizovaného kmeňa, ktorý nemá históriu. Vedci došli k presvedčeniu, že právne a náboženské ustanovenia, modlitby, hymny a žalmy sú v Biblii cudzieho pôvodu, čo potvrdzuje, že sami nemali žiadnu kultúru a nepatrili k civilizovaným národom tejto doby. I biblickí bohovia, boli cudzieho pôvodu, a boli pisateľmi Biblie privlastnené. Boh „El“ ktorý údajne sľuboval Abrahámovi a jeho potomkom celú Kanaánsku zem „Palestínu“, bol kanaánsky Boh, predseda rady bohov kanaánu. Boh Jahwa, ktorý sa objaví v Biblii pozdejšie, bol Boh víchrice na Synajskom poloostrove. Biblia priznáva, že izraelský kmeň bol cudzincom a zostane cudzincom v Palestíne, a že sa nasťahoval z cudziny do už obývanej zemi. Takto hovorí Biblia Abrahámovi:

„Dobre si uvedom, že tvoje potomstvo bude prišielcom v cudzej krajine“ Gen. 15:13 a priznáva, že v krajine vtedy bývali Kanaánčania a Ferejci. Gen, 13/7. Biblia napriek tzv. božskému sľubu o vlastníctve Palestíny, opakovane pripomína Abrahámovi, „Gen, 17/8; a pozdejšie, Jakubovi,“ gen, 37/1, i celému izraelskému rodu, že je prišielcom v cudzej krajine, v krajine Kanaán.: D. Num 3,57.

Biblia nám ďalej rozpráva o Abrahámovej ceste do Egypta. Abrahám požiadal svoju ženu Sáru, aby klamala a povedala Egyptanom, že je jeho sestra a nie jeho žena, aby sa mu popri nej dobre vodilo., Gen,12:13, a tak sa to stalo. Sáru odvedli do faraónového domu. Keď faraón odhalil skutočnosť, zavolať Abraháma a vyčítal mu jeho ha-

nebný čin, "čo si mi to urobil?," Gen, 12, a Faraón dal rozkaz, aby ho prevadili aj s jeho ženou i so všetkým, čo mu dal. A takto svojim hanebným činom sa Abrahámovi viedlo dobre a dostal sa k bohatstvu. Abrahám opakoval svoj čin, s palestínskym kráľom Abimelichem, a znova klamal a predstieral, že Sára je jeho sestra a kráľ ju na to dal uniesť. Keď kráľ odhalil Abrahámovu lož, strašne sa urazil a Abrahámovi vynadal "čím som sa voči tebe previniť, že si na mňa a na moje kráľovstvo priviedol taký hriech? „Gen, 20:1-11.

Izák šiel po stopách svojho otca a tým istým spôsobom klamal a predstieral, že jeho žena je jeho sestra a podviedol toho istého palestínskeho kráľa Abimelicha. Keď kráľ odhalil čo urobil Izák, strašne sa nahneval a vynadal mu. "Prečo si nám to urobil?! Ako ľahko mohol niektorý muž z ľudu obcovať s tvojou ženou a bol by si na nás uvalil previnenie... Gen, 26:7.

V skutočnosti, hlavné biblické postavy Bohom vyvolenými, nechovajú sa podľa žiadnych mravných kódov a zásad, klamú, smilnia si, falšujú a vraždia. Biblia obsahuje mnoho takých príkladov, uvedieme z nich len niekoľko.

Okrem hore uvedených príkladov o Abrahámovi a Izákovi, Biblia nám rozpráva ako Lótové dcéry opili svojho otca, Abrahámového synovca, a smilnili sa s ním, a takto obe Lótové dcéry počali zo svojho otca a porodili dvoch synov. G: 19/30-38.

Jakub oklamal svojho otca Izáka, aby získal právo prvorodenca. Oklamáný brat Ezau vyčíta otcovi bratov čin a hovorí, preto mu dali meno Jakub, že ma teraz už druhý raz oklamal? Už mi odňal prvorodenecké právo a teraz, hľa, odňal mi aj požehnanie“ Gen: 27/1-39. Jakubovi synovia žiarlia na svojho brata Jozefa a dohodnú sa, že ho zabijú, ale potom si to rozmyslia a predajú ho za dvadsať strieborných. Gen: 37/18-36. Jahudá sa smilnil so synovou manželkou. Gen:38. Mojžiš začínal svoj život vraždou nevinného človeka. David sa spikol proti Šaulovi a keď sa dostal k moci dal vraž-

diť Šaulovu rodinu. Sam 3, 21/1-10. Napriek tomu, že David mal vo svojom paláci mnoho manželiek a konkubínok, znásilnil Batšebu, manželku svojho verného vojvodu, chetejca, Uriáša a zákerným spôsobom, sa postaral aby bol vo vojne zavraždený. Batšeba mu porodila syna Šalamúna. Sam 2,11. Amnon, Davidov syn znásilnil svoju nevlastnú sestru Tamaru, a jej vlastný brat Absolón pomstí svoju sestru a zabije svojho brata Amnona a rozseká ho mečom. Sam, 2,13. Absolón vedie vzburu proti otcovi Dávidovi a vyhlási sa za kráľa a obsadí hlavné mesto. David pošle proti nemu svojho verného vojvodu Jóába, a ten ho porazí a zabije. Sam 2/15. Šalamún sa spikol proti svojmu bratovi Adónijovi a dal ho zabiť, aby sa zmocnil kráľovstva. Kraly, 1/1-24. A iné a iné načo tu niče priestor. Čitateľ Biblie po prečítaní podobných príbehov, naberá presvedčenie, že lož, smilstvo, klamstvo a vraždy sú pisateľom Biblie akceptované ba naopak sú odmenené. Luhári, klamári, smilníci po každom previnení dostali odpustenie a boli dokonca odmenení. Čitateľ sa tiež presvedčí, že Palestínci a Egyptania boli o mnoho mravnejší ako Izraelčania, a mohli sme sa o tom presvedčiť napr. v prípade Abraháma s Faraónom a Palestínskym kráľom.

Faktom je, že stačí aby sme si dôkladne prečítali Bibliu a aby sme sa presvedčili, že reklamácia sionistov o čistote židovskej rasy, a že židia dokázali obrániť čistokrvnosť židovského semena, je nepravdivá a falošná. Stačí listovať strany Biblie, aby sme našli veľké množstvo príkladov o sexuálnych nemravnostiach mužov a žien izraelského kmeňa a neohraničený sexuálny styk s ostatnými národmi. Jasným príkladom sú náreky Jeremiáša o rozšírení smilnosti u Izraelcov, Pán mi povedal v dňoch kráľa Joziaša.

Videl si, čo robila odpadlica Izrael? Chodila na všetky vyššie vrchy pod každý zelený strom a tam smilnila I videla to nevernica jej sestra Júda, videla, že som odohnal odpadlicu, Izrael, práve preto, že cudzoložila ... ale nevernica, Judaei sestra, sa nebála, ale išla a smil-

nila aj ona. A svojim krikľavým smilstvom poškvrnila zem, cudzoložila s kameňom a drevom Bhúdila po cestách za cudzincami pod každým stromom zeleným... Jerm,3: 6-13. A ďalej, "cudzoložili.. a každý erdží za ženou blížneho.! Jem, 5:7-9. „Tvoje cudzoložstvá, tvoje erdžanie, tvoje smilstvá hanebné. Na kopcoch na poli som videl tvoje ohavnosti.“ Jerm, 13:27

Ezechiel rozpráva o Judii takto: „pán prehovoril ku mne takto: smilnila si pre svoj chýr, svojou smilnosťou si zasypávala každého kto šiel okolo. I vzala si zo svojich šiat a urobila si strakaté výšiny, na ktorých si smilnila, ... urobila si si mužské obrazy a smilnila si s nimi ... núkala si sa každému kto šiel okolo, a hromadila si svoje smilstvo.

Smilnila si so synmi Egypta ... smilnila si aj so synmi Asýrov ... Hromadila si svoje smilstvo s kupckou krajinou Chaldejcov, ale ani tým si sa nenasýtala. Ako ti len bujnelo srdce ... keď si robila toto všetko, skutky smilnej, nehanebnej ženy, keď si stávala na rohu každej cesty kôpce a na každej ulici výšinu.“ Ezech, 16:15-36. Nezabudne Ezechiel menom Boha pripomenúť, že „filištfnové dcéry sa hanbia za tvoje podlé cestičky“ Ezech, 16:27.

To je len ukážka toho, čo môžeme v Biblii nájsť o nemravnosti izraelcov a ich smilnosti, nie len medzi sebou, ale tiež s druhými národmi. Možno toto bol pravý dôvod aby štát Izrael vydal zákon, ktorý uzná žida len od židovskej matky. Paradoxné je, že podľa tohoto zákona by Mojžiš ani kráľ David ani Šalamún, neboli židia, pretože Mojžiš mal matku Madianku, a Davida babička Rúth bola Moábčanka a Šalamúnova mamka Batšeba bola Chetejcka, a matka Šalamúnového syna kráľa Roboama, bola Amončianka, a iných. To sú jasné dôkazy, že o čistokrvnej židovskej rase nemôže byť ani reč.

Jakub ako bolo spomenuté, podvodom získal právo prvorodenca a požehnanie otca Izáka, a ako sme boli zvyknutí, pisatelia Biblie tento podvod požehnali, „Podvodom prišiel tvoj brat

a odíal ti požehnanie“, takto hovoril otec Izák svojmu podvedenému synovi Ezauvi. Gen, 27:35 Tým sa vec skončila, lož a podvod zvíťazili. Jakub sa pozdziejšie stane Izraelom v dramatickej rozprávkevej scéne. Jakub stretne Boha a zápasí s ním. Boh pri zápase povedal Jakubovi, „pusť ma ... on však povedal: nepustím ťa, kým ma nepožehnáš. Onen mu povedal: Ako sa voláš? On mu odpovedal: Jakub. Vtedy onen povedal: Nebudeš sa už volať Jakub, ale Izrael, lebo si zápasil s Bohom a s mužmi a zvíťazil si. Gen, 32:22-32.

“Videl som Boha z tváre do tváre a pritom som ostal na živu, hovoril potom Jakub.

Netreba komentovať tento rozprávkový príbeh, veď sme si už od pisateľov Biblie na také príbehy zvykli. Ale je potrebné ukázať na skutočnosť, že slovo Izrael, sa skladá zo slova “izra, čo znamená “víťaz, a slovo “El, čo je Boh. Faktom je, že tento Boh “El, bol sýrskym bohom, Boh neba a predseda rady bohov u Kanaánov. Izraelci si ho privlastnili a začali ho uctievať kým ho nenahradil Boh Jahwa. Biblia súčasne s Bohom Elom prevzala mnoho kanaánských modlitieb, žaliem, a obradov.

Biblia pokračuje v rozprávaní o osude Jakubovej rodiny, a nám zdieľa ako Jakubovi synovia závideli svojmu bratovi Jozefovi a ako sa rozhodli ho zabiť. Nakoniec predsa ho predali obchodníkom za dvadsať strieborných. Obchodníci, Jozefa vzali do Egypta a predali ho Egypťanom. Gen, 27.

Biblický príbeh o Jozefovom pobyte v Egypte, sa podobá na fantastickú rozprávku. Krásny Jozef sa stane ministrom u Faraóna, a druhým mužom v Egypte. Gen, 41. Jozef zachráni Egypt pred hladomornou, a odkúpi pre Faraóna všetky egyptské pozemky a takto jeho zásluhou sa krajina dostala do Faraónovho vlastníctva. Gen, 47/20-22. Jozef pošle pre otca a bratov do Egypta, kde budú všetci žiť v blaho-byte.

Z dôvodov Bibliou neobjasnených, židia sa dostanú do nemilosti nasledujúceho Faraóna, a tým

sa dostanú do otroctva a v nemilosrdnom otroctve zostanú niekoľko sto rokov.

Ďalší priam fantastický a rozprávkový príbeh je o narodení Mojžiša a jeho dorast v Egypte. Biblia nám rozpráva o izraelskom dieťati Mojžišovi, ktoré bolo faraónovou dcérou objavené na brehu Nílu, kde ho mamíčka nechala. Faraónova dcéra sa zaľúbi do izraelského chlapca, adoptuje ho a chová ho v kráľovskom paláci. Keď Mojžiš dorastal zabil jedného Egypťana, pretože vraj ho videl biť jedného hebrejského brata. Mojžiš na to utiekol z Egypta a usadil sa v kraji Madian. Tu sa mu zjaví Boh Jahwa a žiada ho viesť zotročených krajanov z Egypta. Mojžiš splní božie pranie, vráti sa do Egypta a vedie exodu izraelcov z Egypta, ktorých podľa Biblie bolo šesťstotisíc pešo idúcich mužov, Ex, 12:37. Faraón so svojou armádou prenasleduje utečencov, ale dramatickým a zázračným spôsobom sa Mojžiš a jeho ľud zachráni. More sa otvorí a mení sa na pevninu a po prechode izraelcov do bezpečia, sa voda zavrie a Faraón so svojou armádou sa utopí. Pisatelia Biblie nás tlačia do rozpakov tým, že na jednej strane hovoria, že izraelci utiekli a boli prenasledovaní a na druhej strane hovorí, že boli vyhostení,“ lebo ich hnali z Egypta a nemohli sa dlho zdržiavať, Ex, 12:39. A pod mocnou rukou “Faraóna, vás vyženie zo svojej krajiny“, Ex, 6:1

Bibliou uvedený počet izraelcov, ktorí utiekli s Mojžišom je nevieryhodný a neskutočný. Keď počítame k tomu počet žien a detí to znamená, že podľa pisateľov Biblie odišlo s Mojžišom viac ako milión osôb. Ten počet je neskutočný a je v rozpore s tým čo sama Biblia uviedla, keď vieme, že podľa Biblie, sa nasťahovalo s Jozefom do Egypta sedemdesiat osôb, a nie je možné ak počítame ako chceme aby za štyristo rokov vyplodili taký obrovský počet.

Biblia nám dramatickým spôsobom opisuje hrôzostrašnú kliatbu, ktorú navalil Boh Jahwa na Egypt a Egypťanov. Mojžiš silou, ktorú dostal od Boha Jahwy nasadí prvú ranu a premeni nilskú vodu na krv, „Ex,

7:17, a drahou ranou pošle žaby na celú egyptskú krajinu,“ Ex,7:26, trefou ranou zmení prach egyptskej krajiny na komáre,„ Ex,8:12. Štvrtá rana pošle na Egypt jedovaté muchy, a krajina ťažko trpela,“ Ex, 8:16. Piata pošle mor, na ktorý pohynul všetok egyptský dobytok, kým samozrejme z izraelského dobytku nezahynul ani jeden kus. Potom nasleduje šiesta rana, ktorá spôsobila na ľuďoch a na dobytku vredy a zdurené pľuzgiere po celej egyptskej krajine, Ex,9:8. Siedma rana spustí ľadovec na celú egyptskú krajinu, na ľudí i na dobytok a na všetko poľné rastlinstvo. A ľadovec zbil po celej egyptskej krajine všetko, čo bolo na poli od ľudí až po dobytok, aj všetko poľné rastlinstvo zničil ľadovec a polámal všetky stromy, čo boli na poli, samozrejme nie tam kde boli izraelci Ex, 9:13- 27. To všetko nestačilo a prišla ôsma rana, ktorá poslala kobyľky na celú egyptskú krajinu a niesli sa vo všetkých končinách Egypta v ohromnom množstve. Kobyľky zožrali všetky poľné byliny a všetko ovocie na stromoch, čo zostalo po ľadovci, takže v celej egyptskej krajine nezostalo ani zeleného lístka na stromoch a na poľných rastlinách, Ex,10:1-15. Potom nasledovala deviata rana, „I vystrel Mojžiš ruku k nebu a v celej egyptskej krajine nastala hustá trojdňová tma, zamozrajme izraelci však mali všetci svetlo, Ex,10:21-24. Všetka tá hrôza nestačila pisateľom Biblie a ich krvylačnému Bohu, tak pustil svoju nenávisť i na deti.“ O polnoci Pán pobil všetkých prvorođených v Egyptskej krajine, od prvorođeného Faraóna, až po prvorođeného zajatca, čo bol v žalári, aj všetky prvorođené zvieratá, a v Egypte nastal hrozný nárek, lebo nebolo domu, kde by nebolo mŕtveho. Ex,12:29-31. Človek sa čuduje, odkiaľ po tolkej hrôze a vyľudnení, potom Faraón vzal armádu a aby prenasledoval izraelcov? Mojžiš vedie izraelský ľud z Egypta, do synajskej púšte, ale než odišli stáčili vylúpit chudákom spolubývajúcim egypťanom,„ ženy si vyžadujú od svojich susediek a spolubývajúcich zlaté a strieborné predmety

a naložíte ich na svojich synov a na svoje dcéry, a tak vyplienite Egypt. Ex, 3:32.

Čo hovorí história o pobyte izraelcov v Egypte, a tým myslím, historické fakty, dokumenty, archeologické vykopávky a iné, ktoré nám nechali stari egyptáňa, čoho je v Egypte neúrekom?

História dobre pozná Egypt a Egyptské dejiny. Došlo to tak ďaleko, že už poznáme kompletne časové usporiadanie kráľovských rodín, ktoré ovládli Egypt, mená ich Faraónov, dobu a čas ich vládnutia.

Od "Míny, zjednocovateľ Egypta a zakladateľ prvej dynastie v zjednotenom Egypte, roku 3200, pl, až po vpáde Alexandra macedónskeho do Egypta roku 332 n.l a zakladanie dynastie ptolemových, všetko to má história zdokumentované.

Egyptská zem sa hemží dokumentami, kresbami, a archeologickými vykopávkami, ktoré nám dajú obrovské množstvo informácií o Egypte a o jej histórii. Tieto dokumenty, archeologické vykopávky, a história, ktoré podrobne opisujú historické deje v starom Egypte, a v okolitých štátoch, a napriek posadnutým pokusom dnešných Izraelcov a ich priateľov na celom svete, chýbajú v nich akékoľvek informácie o Jozefovej a Mojžišovej osobe. Nenajdeme v nich ani čo len náznak existencie Jozefa, izraelského krásavca, ktorý sa stal faraónovým ministrom a druhým človekom v Egypte. Nenajdeme tiež ani čo len najmenší náznak o existencii Mojžiša, izraelského princa, proroka alebo čokoľvek iného, ktorý bol vychovaný vo Faraónovom paláci a potom viedol exodu židov z Egypta. Chýbajú akékoľvek informácie, čo len náznakom o premenení nilskej vody na krv, a ostatné hrôzostrašné kliatby ktoré Mojžiš na Egypt navälil, a žiadnu zmienku o smrti všetkých prvorođených v egyptskej krajine nenajdeme. A dokonca nenajdeme akékoľvek informácie o potopení nejakého Faraóna so svojou armádou, ani taký Faraón v časovom usporiadaní Faraónov nechýba. Nie je možné aby tak významné osoby ako je Jozef a Mojžiš, a tiež významné historické

deje, ako sú opísané v Biblii, zostali nepovšimnuté v egyptských historických dokumentoch a vykopávkach, keby sa tak stalo to, čo nám uvádza Biblia.

Ďalej nám Biblia rozpráva, že Izraelci, pod vedením Mojžiša putovali po púšti sinajského poloostrova, a boli zúfalí a nahnevaní, Mojžiša obviňovali, že ich vyviedol na púšť, aby ich hladom na smrť umoril, "keby sme radšej boli zomreli rukou Hospodinovou v krajine egyptskej, kde sme sedávali pri hrncoch mäsa, kde sme jedávali chleba do sýtosti,.. Faktom je, že napriek pomoci Mojžišovho Boha, ktorý izraelcom poslal mannu ako každodenným chlebom, a napriek, božej pomoci v boji proti Madiánčanom, v srdciach izraelcov sa podlomila viera u Jahvu a viac krát sa vzbúrili proti Mojžišovi a žiadali návrat do Egypta, a volali, "kiež by sme boli pomreli v egyptskej krajine, ustanovme si vodcu, a vráťme sa do Egypta,.. Tentoraz sa Jahva rozhodol zničiť celý izraelský ľud, však vyhovel Mojžišovým prozbám a zmiernil trest a rozhodol, že štyridsať rokov sa bude túlať po púšti. Nepokoje prepukli znova a znova a viera v Jahva čím ďalej bola menšia, a došlo to tak ďaleko, že začali uctievať iných bohov. Krutý trest po každej vzbure čakal vzbúrencov, a odpadlíkov. Mojžiš vydal takýto rozkaz: "Takto vraví Hospodin Boh Izraela: Nech si každý pripáše svoj meč na bedrá, prejdete sa sem a tam v tábore, od jednej brány k druhej a zabi každý svojho brata, každý svojho priateľa a každý svojho príbuzného,.. Takto Mojžiš trestal vzbúrencov, alebo uvalil na sprisahancov kliatbu a zem sa otvorila a ich pohltila, alebo Jahva sám zasiahol buričov ohňom, v ktorom zahynulo 14700 vzbúrencov. Kruté tresty neboli namierené len proti izraelským vzbúrecom ale zasiahol aj obyvateľov sinajského poloostrova Amalékikom a Madiančanom, ktorý Mojžiša uchýlili, keď utiekol z Egypta. Takto opisuje Biblia trest Madiančanov, "I tiahli proti Madiánčanom, ako Mojžišovi prikázal pán, a pobili všetkých mužov, Madiánské ženy a deti odvedli Izraelci do zajatia

.. a Mojžiš im vyčítal: prečo ste nechali všetky ženy nažive? ... Preto teraz pobite všetkých chlapcov a pozabíjajte aj všetky ženy, ktoré už obcovali s mužmi. Ale všetky devy, ktoré ešte neobcovali s mužom, nechajte nažive pre seba., Num, 31:7-18

Mojžiš nakoniec umrie pri nejasných okolnostiach, a izraelci správu svojich vecí zverili do rúk. Józua Izraelci pod vedením Józua a požehnaním Jahva, dobyjú Kanaán vo veľmi krvavých bitkách, kde podľa Biblie zahynulo tridsať jeden Kanaánských kráľov, a kanaánské mestá a pevnosti boli zničené a obyvatelia vyhubení. Po dobývaní Jericha, Izraelci pod vedením Józua vyhubili všetkých obyvateľov, neušetrili ani ženy, ani deti, dokonca ani zvieratá. Napokon podpálili, všetky domy i verejné budovy a pevnosť obrátili na hromadu popola a zhorenísk. Joz, 6/17-25 Boh Jahva káže Józui, aby pokračoval a dobyl mesto "AJ, alebo "Hai,,: "Do tvojich rúk som dal haiského kráľa, jeho ľud, mesto i územie. Haiu a jeho kráľovi urobíš tak, ako si urobil Jerichu a jeho kráľovstvi, ale korisť a rožný dobytok si môžete vziať ... Keď Izraelci pobili na otvorenom poli, na púšti všetkých haiských obyvateľov a padli všetci až do posledného muža pod mečom, potom sa obrátili proti Haiu a vyhubili ho mečom. „Všetko išlo presne, podľa Pánovho rozkazu, ktorý dal Józui, a ten nestiahol ruku, ktorú zdvihol s oštepom, kým nevykonal kliatbu nad všetkými haiskými obyvateľmi.“ Joz, B/1-29. A takto nám pisatelia Biblie opisujú ako Józua pod vedením hospodina Jahvy a na jeho priame rozkazy dobýval útokom mesto za mestom, zničil ich a vraždil obyvateľstvo, neušetril ani ženy, ani deti, dokonca ani zvieratá. Napokon podpálil všetky domy, a obrátil mestá na hromadu popola a zhorenísk. Joz, 10. Keď sa nepriateľ pokúsil zachrániť nočnou tmou, Józua zvolal slávnostne mohutným hlasom: „slnko, zastav sa!“ Slnko a mesiac skutočne zastali na nebi a denné svetlo sa predĺžilo, takže Izraelci mohli pokračovať vo vraždení nepriateľov. Joz 10/10-1

Tu sa čitateľovi Biblie vynoria dve legitímne otázky: Prvá: Či je možné pokladať biblické vyprávania o Józuových výpravách, bitkách a dobývaniach v Palestíne za historicky vieryhodné? Druhá: Či je možné aby Boh, bol taký rasistický, krutý a krvylačný ako nám ho opisuje Biblia? Je možné, aby Boh, ktorý má byť Bohom všetkého ľudstva, milosrdný a spravodlivý ku všetkým bez rozdielov, bol taký zaujatý a krutý voči všetkým národom, a len milosrdný a láskavý voči jednému kmeňu napriek jeho trvalej neposlušnosti a hriešnosti? Je možné, aby Boh mal črty surového, nesporného veliteľa vojny, prikazuje svojim prívržencom, aby nešetřili ani ženy, deti a zvieratá?

Na prvú otázku, veda a história odpovedá záporne, a pokladá Józovu osobu za veľmi problematickú a jeho príbeh za konglomerát rôznych správ, pochádzajúcich z rôznych dôb a prostredí. V rámci obmedzeného priestoru môžeme uviesť niektoré pozoruhodné príklady.

Archeologické vykopávky dokázali napríklad, že Jericho a Aj vo chvíli spomínanej izraelskej invázie, už dávno ležali v zrúcaninách. Britská expedícia zistila na základe nájdených skarabeov a charakteristických vzorov na keramických črepinách, že Jericho bolo zničené o plných sto rokov včasnšie, čo dokazuje, že izraelci neboli dobyvateľmi tejto mohutnej pevnosti, a príslušný fragment biblického rozprávania sa ukazuje ako legenda, výmysel kompilátorov, určený na zveličenie Józuovej a Izraelskej slávy. Podobným spôsobom bolo dokazané, dvomi od seba nezávislými skupinami, že mesto Aj už niekoľko storočí pred Józoum, ležalo v ruinách a nikdy nebolo obnovené. Tak ani v tomto prípade Biblia nemala pravdu, a izraelci nemohli byť dobyvateľmi tohto mesta.

Samozrejme pisatelia Biblie sa neobišli bez vyvolania niekoľkých zaujímavých zázrakov na podporu ich teologickej interpretácie, ale najväčšie kontraverzie vyvolal, Józua, zastavením slnka a mesiaca, aby zneвозмоžnil útek porazených nepriateľov pod ochranou noci. Faktom je, že ani

tí najfanatickejší fidiesti sa neodvážili tvrdiť, že Józua mal až takú moc nad slnkom a mesiacom.

Čo sa týka druhej otázky, faktom je že, napriek pokusom o okrasenie toho Boha, zostane, ako drsný, kmeňový, nomádsky Boh, ktorému chybajú akékoľvek vlastnosti ľudskosti, milosrdnosti, milostivosti. Mark Twain popisuje morálny profil biblického Boha takto: „Všetky jeho skutky, zobrazené v Starom zákone, svedčia o jeho zlomyseľnosti, nespravodlivosti, malichernosti, krutosti, pomstychtivosti.“

Je typickým bohom, necivilizovaných, kočovných kmeňov tejto doby. Je zásadne proti vedomosti a zakazuje Adamovi a Eve jesť zo stromu vedomosti, lebo, „budete poznať dobro a zlo“ Gen, 3/6. Ako Boh nomádov a kočovníkov, ktorí nemajú radi roľníkov a opovrhujú prácou na poliach, nezhladol na roľníka Kainu a na jeho obeť, ale zhladol na pastiera Abela a jeho obeť. Tým vyvolal škriepku a nenávisť medzi bratmi, čo malo za následok, bratskú vraždu. Gen, 4. Je proti jednote ľudu a poruzumenia, tak ich pometie a rozdelí. „Hľa, sú jedným národom, všetci majú jeden jazyk ... Poďme, zostúpme a pomätme tam ich jazyk, aby nik nerozumel reči druhého“ Gen, 11/5-8. Keď sa ľudia stovorení ako nedokonalí a hriešni, zle správajú, všetkých ich trestá a kynozíj potopou okrem Noemovej rodiny. On káže, aby brat zabil brata, priateľa a príbuzného: „Toto hovorí Pán, Boh Izraela: každý nech si opáše meč na bedrá! ... a zabíjajte svojich bratov, priateľov i príbuzných.“ Ex, 32/27. Káže, aby kruto zabili ženy, deti, ako sme hore uviedli niekoľko príkladov. Biblický Boh sa chová skoro ako človek a nie ako Boh. Chodí po záhrade a hľadá Adama a nemôže ho vidieť, „Gen, 3“ Zápasí s Jakubom, ako muž s mužom, „Gen, 32“ Hovorí s Mojžišom, a chce zabiť Mojžišovu ženu Seforu, pretože odmietla obrezať svojho syna, „Tu Sefora vzala ostrý kameň, obrezala predkožku svojho syna“ a tým syna aj seba zachránila. Ex, 4/24. Je Bohom jedného kmeňa, pretože ten kmeň ho tvoril a vymyslel, inak

prečo zo všetkých národov na zemi si vyvolil práve potomstvo praotca Abrahama? Čím je zvláštnym, že ho vyvolil a vyvýšil nad všetky národy? Biblický Boh sa chová ako človek a nie ako Boh, chodí, zápasí, závidí, žiarlí a stravuje sa. Je typickým bohom nomádskych kmeňov tejto doby.

Po všetkých bitkách, vraždách, a vyhubeniach, čitateľ Biblie má dojem, že Kanaánci boli úplne vyhubení alebo ujarvení. Ale skutočnosť je iná, keď sama Biblia nám rozpráva, že po smrti Józua, sa nenašiel človek, ktorý by mu bol dôstojným nástupcom, a tak Izraelské pokolenia sa rozptýlili po Kanaáne. Nenaživali v zhode, kmeňová závisť, škriepky, roztrhali putá jednoty. A tak sa stalo, že Izraelci utvorili čosi ako ostrovcy v mori kanaánskeho obyvateľstva. Izraelci boli drsní nomádi, ľudia púšte; kým Kanaánci ich prevyšovali bohatou civilizáciou a kultúrou, čo spôsobilo, že jednotlivé izraelské kmene sa postupne dostávali pod jarmo Kanaáncov. Veľké zmeny nastali v živote Izraelcov. Bežným javom sa stali miešané manželstvá, a pretože sa všade stretávali s miestnymi bohmi, Baal a Aštara, tak aj oni ich začali uctievať.

Okrem Kanaáncov žili v Palestíne aj Filištínci, ktorí sa upevnili na brehu mora a mali vybudované veľké mestá. Filištínci si podrobili izraelských Júdovcov a Efrajímovcov. Pre Izraelcov sa začalo dlhé obdobie neslobody a útlaku, nastali ťažké roky otroctva a poníženia.

Potom sa objavil na scéne Saul, ktorý sa stal národným hrdinom, a bol veľkokňazom Samuelom pomazaný za kráľa. Saul zjednotil Izraelcov a vytvoril silný Izraelský štát. Vypukne roztržka medzi Saulom a veľkokňazom Samuelom, a tento pohrozí, že Jahva zosadí Saula z trónu a vyberie si iného, a tak aj urobí, keď tajne pomaže mladého Davída za budúceho kráľa. Saul sa domnieval, že Dávid je dohovorený s veľkokňazom, a vyhrážal sa, že ho dá zabiť. Dávid utečie a sformuje družinu šesťsto zabijakov, ktorí mu boli oddaní telom aj dušou, a zdržoval sa s nimi vo vrchoch

a v púšti. Dávid sa na konci uchýlil k nepriateľom Filištínom, a ponúkol im svoje služby, a títo ho prijali s najväčšou ochotou.

Mohutná armáda Filištinských kráľov sa otočila a Izraelci utrpeli ťažkú porážku a tí, čo nezahynuli, dali sa na panický útek. Saulovi synovia padli medzi tisícami mŕtvov svojich spolubojovníkov. Saul bol ranený a stačil ešte ujsť z bojiska a spáchal samovraždu.

Po páde Saula, začal sa bratovražedný boj o izraelský trón. Boj bol úporný a dlhotrvajúci a mnoho Izraelcov zahynulo. David vstúpil do boja a získaval čoraz väčšiu prevahu, a stal sa zjednotiteľom Izraelcov a jediným vážnym uchádzačom o izraelský trón. Dávid obrátil svoju pozornosť na Jeruzalem, ktoré štyristo rokov patrilo Kanaánskym Jebúsejcom. Mesto bolo ťažko dobytá pevnosť, ale Dávidov vojvodca Jób, figlom objavil tajný vchod do pevnosti a mesto obsadil. Po zjednotení všetkých izraelských kmeňov, Dávid rozšíril hranice, a tak nám Biblia hovorí, že Dávid vybudoval rozsiahle impérium, územie, ktoré siahalo od Akabského zálivu cez vazalské aramejské štáty až po Eufrat, a za Jordánom od Arnonu po Chermón.

Dávidovo potomstvo bolo hašte-rivé a bojovali intrigami a ohováraním o otcovou priazeň a tým o kráľovský trón. Boj sa zostril hlavne v posledných rokoch Dávidovho života. Otázka následníctva trónu sa stávala čoraz háklivejšou, pretože o trón sa uchádzali dvaja pretendenti, Adóníja a Šalamún. Trón vyhral Šalamún a zdedil po otcovi Dávidovi, ako nám zdelila Biblia štát, ktorého hranice siahali od Damašku až po Egypt a od východných okrajov Zajordánska po Stredozemné more. Šalamún mal iba dvadsať rokov keď nastúpil na trón.

Biblia je veľmi štedrá v opísaní, veľkosti, múdrosti a bohatstva Šalamúna a Šalamúnového kráľovstva. Nádherne a veľké háremy so ženami rôznych rás a náboženstiev, zlata a drahokamy na tony, a iné bohatstvo. Biblia opisuje Šalamúna ako jedného z najbohatších, a najmúdrejších kráľov sveta a jeho kráľovstvo

za jedno z najznámejších kráľovstiev sveta. „Kráľ Šalamún bol teda väčší ako všetci králi zeme i múdrosťou, i bohatstvom. Celý svet si žiadal vidieť Šalamúnovu tvár, aby počul jeho múdrosť. Kral 110/14-27. Šalamún sa dostal i do príbuzenstva s Faraónom, kráľom Egypta a vzal si Faraónovu dcéru a zaviedol ju do Dávidovho mesta. Kral 1,311.

Najvýznamnejšie obdobie v dejinách Izraela, Biblia zahrnuje roky 1040-932, pred n.l., čosi vyše sto rokov. Aký je to mizivý časový úsek v izraelskej histórii. Roku 932 pred n.l. Po smrti Šalamúna, dochádza k odštiepeniu a k vzniku dvoch proti sebe bojujúcich kráľovstiev, ktoré boli pozdejšie zlikvidované a židia vzatí do Mezopotámie do vyhnanstva.

Čo nám o tom všetkom hovorí história, historické dokumenty, archeologické vykopávky, ktorých je neúrekom v Egypte, Sýrii, Palestíne, a Mezopotámii, o izraelských kráľoch a ich veľkých kráľovstvách? Historické dokumenty nepoznajú žiadneho kráľa Saula, a nepoznajú žiadneho kráľa, proroka alebo vojvodu menom Dávid, ktorý založil pre Izraelcov veľké kráľovstvo. V týchto dokumentoch, a je ich neúrekom, nenájdeme čo len zmienku o známom a múdrom kráľovi Šalamúnovi ani o jeho veľkom kráľovstve. Tieto dokumenty, rozsiahle opisujú historické deje v Egypte, Sýrii, Palestíne a Mezopotámii, píše o ich kráľoch, kráľovstvách, štátoch, bitkách, a iné deje, ale nič, absolútne nič o Dávidovi a Šalamúnovi, najznámejšom, najbohatšom a najmúdrejšom kráľovi sveta ako ho opisuje Biblia. Egyptské dokumenty nespomínajú žiadneho izraelského kráľa, ktorý si vzal Faraónovu dcéru. V týchto dokumentoch nájdeme iba nepatrné zmienky o kočovných nomádoch menom „chabiro alebo Abiro,, Nepatrnú zmienku o Izraeli, nájdeme v jednej básni vryté do granitovej tabule v chráme Faraóna Marntaha, ktorá ospevuje kráľove víťazstvá: „Kanaán bol násilne skonfiškovaný, Aškalon bol obsadený, Gazer bol skonfiškovaný, Amovci ako by neboli a Izrael bol zlikvidovaný

a už nemá semeno, Chorí, „Palestína“ sa vrátila ako vdova k Egyptu. To je všetko čo vedci našli v Egyptských rozsiahlych dokumentoch o Izraeli. Táto zmienka je desiatky rokov, predmetom skúmaní a štúdií v stovkách univerzít sveta.

V Mezopotamských dokumentoch, našli vedci nepatrnú zmienku, o akomsi kráľovstve menom „Amrí“, niektorí vedci predpokladajú, že snáď a možno, že je to biblický Izraelský štát. Ale nič, absolútne nič o tých veľkých menách, kráľoch, kráľovstvách, ako je opísané v Biblii. Je to možné, aby také rozsiahle dokumenty, ktoré podrobne opisovali historické deje v oblasti, chýbala v nich akákoľvek informácia, a celkom mlčala o takých kráľoch a kráľovstvách, keby opravdu existovali ako nám ich Biblia opísala?

S pomedzi množstva legend, mýtov, ľudových bájí, ako z nedôslednosti, vyplývajúcej z nekritického skombinovania rôznych často navzájom si odporujúcich prameňov, pokúsili sa vedci vybrať hrstku faktov, ktoré by im umožňovalo čiastočne rekonštruovať obraz tejto epochy izraelských dejín. Životopis a osudy izraelských kráľov poznáme výlučne z Biblie a v podstate, vedci nie sú schopní povedať, koľko je v nich pravdy. Preto nájdenie aj toho najskromnejšieho dôkazu, ktorý by do istej miery potvrdil biblické rozprávanie, je pre nich veľkou a vzrušujúcou udalosťou. Faktom je, že dôkazy sú skúpe a závery sú len a len domienky. Bádateľ, D.G.Wells, považuje popis Biblie, Šalamúna a jeho kráľovstva, podľa väčšiny vedcov za prehnane zveličované, a myslí si, že Šalamúnove kráľovstvo bolo len malý Egyptský protektorát na hranici Egypta a Palestíny.

Biblia rozpráva, že v piatom roku Júdskeho kráľa Roboama, Šalamúnového syna, pritiahol, do Jeruzalema egyptský kráľ Sesak, zobral poklady Pánovho domu aj poklady kráľovského domu, zobral všetko. Kráľy 1,14/25-26. Z toho usudzujeme, že Sezak alebo Sezanak, je ten Faraón, o ktorom hovorila Biblia, že sa dostal do príbuzenstva so Šalamúnom. Životopis egyptského Fara-

óna Sesaka, neuvádza žiadnu zmienu o príbuzenstve s nejakým kráľom Šalamúnom. Sú tiež uvedené mená a názvy jeho vojenských výprav v Palestíne, a mená miest a štátikov na ktorých sa otočil alebo dobýjal, ale nespomenie čo len slovom štát Izrael alebo Júdský štát.

Albier de Pury, prof. Protest. teológie na Genevskej universite, vo svojej doktorskej práci uvádza, že pisatelia Biblie ponúkajú nám, rozprávky, legendy, báje a ľudové piesne, ktoré dostali ústne, ako keby to boli presné historické deje. Väčšina seriózných súčasných historikov, podľa jeho názoru veria, že je to ďaleko od pravdy.

F. Smisová, dekanica protestantskej teologickej fakulty uvádza, že seriózne historické bádanie, považuje biblické vyprávania o exode izraelcov z Egypta, dobývanie Kanaánu, a jednoty izraelských kmeňov, za výplod fantázie a Biblické vyprávania skôr nás informuje o pisateľoch Biblie, než o ľuďoch, o ktorých píše.

Dnes, noví Izraelci sa pokúšajú obnoviť a oživiť starú legendu o svätom práve v Palestíne s požehnaním a podporou nového Boha, Spojených štátov amerických. Nový Boh, po zuby ozbrojenými atómovými zbraňami, podpísal novú nesvätú zmluvu o bezpodmienečnej podpore sionistického koloniálneho plánu v Palestíne. Jozef Lynz, bývalý generálny tajomník NATA, v roku 1992 vyhlásil, že Izrael je najlacnejším žoldnírom našej doby. Ale pán tajomník zabudol povedať, že tento žoldnier nebol až taký lacný, keď vieme, že každý Izraelec dostal takú fi-

nančnú pomoc, viac ako dva miliardy ľudí tretieho sveta dohromady. Teologické zdôvodnenie svätého práva dnešných židov v Palestíne, je len jednoduchým kamuflážom, koloniálnych a imperialistických zámerov sionistov a Spojených Amerických štátov v Palestíne a v celej arabskej krajine. Taká zámienka nedokázala presvedčiť takého seriózneho židovského rabína ako je Elmer Berger, ktorý v roku 1969, v svojej prednáške na holandskej univerzite v Lýdnu povedal, že nie je akceptovateľná, tá reklamácia, ktorá hovorí, že nasadenie dnešného Izraelského štátu v arabskej zemi môže považovať ako splnenie biblického proroctva. Ďalej hovoril, že všetko, čo robia dnešní Izraelci na zakladanie a rozšírenie svojho štátu v arabskej zemi je pánom Bohom neakceptovateľné.

Herzcel, zakladateľ sionistického hnutia sa priznáva vo svojom dopise Rodesovi, zakladateľovi kolónie Rodesie, že jeho zámery sú koloniálne a potvrdzuje vo svojej knihe, „Izraelský štát“, že legenda je silným motívom a realistický politik nesmie takú silu prehliadnúť.

Dnešní Izraelci, podobne ako biblickí, ospravedlňujú rasovú čistku Palestíny, kynoznením pôvodného obyvateľstva ako božím priánim. Dnešní Izraelci, podobne ako biblickí, ospravedlňujú hromadné zabíjanie nevinných detí a žien, genocídy obyvateľstva ako splnenie božieho odkazu. Noví Izraelci pochopili a primáli odkaz a verne ho plnia ako poslušní a verní študenti. Sú tiež verní študenti talmúdu, ktorí hovoria, „že obyvatelia zeme sú dva druhy, Izraeliti a tí druhí, Izraelský ľud

je bohom vyvolený, to je základ našej viery.“Talmud, H. Kohena, vyd. Bajo 1966. Takí, ako je Šarón hrdina masakru Sabry a Šatelly v Libanone, alebo Men.Begin, hrdina masakru Der Jasínu, alebo Šamír hrdina niekoľkých masakrov v Palestíne alebo Baroch Goldštajn, hrdina masakru v Hibrone, a ktorý považoval vraždenie nevinných ľudí ako modlenie k Bohu a ostatní hrdinovia nespočetných masakrov na Palestínský a arabský ľud, neprišli z prázdnoty, sú verní odkazu starého zakona, „Požite všetkých chlapcov a pozabíjajte aj všetky ženy“. Num,311/6-18. „Mečom konat kľatbu na všetkom, čo bolo v meste, na mužovi i žene, mladíkovi i starcovi, na býkovi, ovci i oslovi“. Joz,6/21. Ruský predrevolučný Pravoslávny teológ A.P. Lopuchin, napísal, „že Izraeliti sa neprevínili tým, že kynozili obyvateľov Kanaánu, ale tým, že neboli pri tom dôslední, práve to je ich vina pred Bohom“. Noví Izraeliti sa pokúsia byť dôslednejší, práve nový rozkaz izraelským vojakom, ktorý im dovoľuje zabíjať deti staršie ako dvanásť rokov je jasným dôkazom.

Na konci je na mieste opakovanie Micheášovho náreku: „Čujte toto, pohlavári Jakubovho domu a kniežatá domu Izraelovho, ktorým sa hnusi právo a všetko rovné krivia, ktorí krvou budujú Sion a Jeruzalem hriechom. Ich pohlavári súdia za úplatok, ich kňazi učia za plácu, ich proroci veštia za peniaze, pritom sa opierajú o Pána a vravia: Či nie je Pán medzi nami? Nepríde na nás nešťastie!“ Mich,1/9-12.

Žena a Islám

B. Ajša Lemu

V průběhu posledních 15 let, co jsem se stala muslimkou, jsem byla bezpočtukrát dotázána svými nemuslimskými přáteli a známými spoustou otázek týkajících se života věřících. Znalosti průměrně vzdělaného Evropana v této oblasti jsou téměř nulové; avšak s pravděpodob-

ně nejvyšší dezinformovaností se setkávám v úloze ženy v Islámu. Někteří se mě dokonce dotazují, zdali muslimové věří, že i žena má svého „ducha“ nebo „Jestli se muslimské ženy také modlí a vykonávají pouť do Mekky“ a „Je ráj pouze pro muže?“ apod.

Na základě těchto dohadů se žena stává postavou bez ducha, žijící se světě stínů, utlačována a potlačována. Tento názor byl v minulosti propagován křesťanskými misionáři, někteří v něj stále věří. Také díky médiím stále přžívá představa muslimské ženy uzavřené v harému a

očekávající na povšimnutí svého pána a vládce. Takže v představách Evropanů je muslimská žena v pozici buďto: záhadná a cudně zahalená žena žijící ve strachu z jejího žárlivého a brutálního manžela, tělesně i duševně vyčerpaná, očekávají svatého Jiří, aby zabil draka a tím ji vysvobodil; a nebo: otrokyně oděná v oslnivém hedvábí klenoty ozdobená, a očekávající svého pána.

Upřímně řečeno, který z Evropanů, muž či žena, si alespoň ve své fantazii nedopřál pomýšlení ocitnout se na chvíli v roli jedním ze zmíněných postav? Toto je jistě důvodem proč tato idea přetrvává. Chceme přece věřit, že tyto ženy existují a my proto můžeme tkát své sny i nadále, přestože na veřejnosti tuto situaci odsoudíme jakožto odporující zásadám ženské svobody.

Zmíněná forma představitosti je samozřejmě příjemnou formou úniku. Avšak naším účelem je diskutovat o ženě v Islámu a vymezit roli muslimské ženy. Zdrojem našich informací nejsou smyšlené pohádky z Hollywoodu, nýbrž svatá kniha Islámu - KORÁN Hadíthů (záznamy výroků a činů proroka Mohameda).

Mým zájmem je seznámit vás s těmi částmi Koránu, kde prorok Mohamed popisuje roli ženy v Islámu a přiblížit Vám život ženy v praxi. Nechci se zde zabývat statusem muslimské ženy v jednotlivých zemích, v minulosti či současnosti, přestože moderní kulturní faktory byly značně ovlivněny rozdílnými územními zvyky a obdoby.

DUŠEVNÍ STATUS ŽENY

Předem bych ráda upřesnila mylné představy týkající se duše ženy, a to, zda má či nemá ducha, a má-li přístup do ráje.

Korán jasně stanoví, že muž i žena dodržující principy Islámu, budou odměněni za svou píli stejnou měrou: „Muslimové a muslimky, věřící muži a věřící ženy, poslušní a poslušné, pravdomluvní a pravdomluvné, trpěliví a trpělivé, pokorní a pokorné, dárci a dárně almužny, postící se muži a postící se ženy, cudní a cudné, muži a ženy hojně Boha

vzpomínající - těm všem Bůh věru připravil odpuštění i odměnu nesmírnou.“ (33:35)

Dále se praví: „Kdokoliv zbožné skutky koná, ať muž či žena, a je věřící, toho vzkrátime k životu překrásnému a věru je odměníme odměnou podle toho nejlepšího, co učinili.“ (16:99/97)

Každý z pěti pilířů Islámu (víra, modlitba, půst, daň pro chudé, pout do Mekky) je stejně důležitý jak pro ženu tak pro muže a není žádného rozdílu v jejich odměně.

V Koránu Bůh praví: „Nejvznesenějším z vás před Bohem je ten, kdo je nejbohobojnější - a Bůh je vševědoucí a dobře zpravený.“ (49:13)

Dovolet mi připomenout, že jednou z mystických postav v Islámu byla také žena, Rábi'a Al Adawijja.

INTELEKTUÁLNÍ POSTAVENÍ ŽENY

Po upřesnění stejnosti duší muže a ženy v Islámu nyní přistupme k otázce vzdělanosti, míry znalosti a inteligence. Prorok Mohamed říká: „Touha po vzdělání je povinností každého muslima“, tedy obou pohlaví. „Vzdělávejte se od kolébky až po hrob“.

Pro muslimy vzdělání není rozděleno na světské či posvátné, a uvedený výrok proroka jinými slovy znamená, že každý věřící, muž či žena, chlapec či dívka, by se měli zaměřit na své vzdělání jak nejvíce možno, a majíce na paměti boží slova z Koránu: „A obávají se Boha ze služebníků Jeho ti nejmoudřejší a Bůh věru je mocný a odpouštějící.“ (35:25/28)

V Islámu proto každý muž a žena svou schopností vzdělávání se, porozuměním a učením získává více znalostí o Bohu, stvořiteli světa.

Jednou ze slavných žen v Islámu je Ajša, žena proroka Mohameda, známá svojí inteligencí a výbornou pamětí. Je považována za jeden z nejspolehlivějších zdrojů pro Hadíth (slovo proroka Mohameda). Ajša jich doložila více než tisíc, a tím se stala jedním z největších učitelů těchto Hadíthů.

Všeobecně vzato, v muslimském světě již od středověku nebylo

překážek či zakázání studia ženám - naopak, náboženství jej doporučuje. V důsledku toho se mnoho žen proslavilo jako učitelky náboženství, spisovatelky, básnířky, doktorky atd. Např. Nafisa, jedna z potomků Alího, byla takovou autoritou v psaní Hadíthů, že Imám (vůdce) al-Šáfi ji umístil za své moci jako učitelku na škole al-Fustát; nebo Šailha Suhda, která v jedné z nejvýznamnějších mešit v Bagdádu vyučovala literaturu, rétoriku a poezii, a tím se zařadila mezi nejpovažovanější učitele Islámu. *

Existuje nesčetně dalších příkladů žen učitelek, spisovatelek, básnířek vysoce respektovaných muslimskou společností. To znamená, že ženy jsou vybízeny vzdělávat se a využít svých akademických či profesionálních zkušeností pro dobro celé společnosti. Toto téma bude později v naší knize ještě zmíněno.

VZTAHY MEZI OPAČNÝM POHLAVÍM

Nyní mi dovolet přistoupit k tématu vztahů žen k opačnému pohlaví, mužům.

Tato otázka je velmi důležitou ve světě Islámu. Očekává se nalezení zalíbení jednoho v druhém, láska a odpuštění, nejenom vztah založený na sexu. Zahrnuje vzájemnou péči, ohleduplnost, respekt a lásku. Korán říká: „A patří k Jeho znamením, že vám z vás samých manželky stvořil, abyste u nich klid našli. A vložil mezi vás lásku a dobro - a věru jsou v tom znamení pro lidi přemýšlivé.“ (30:20/21)

Existuje několik Hadíthů, napsaných Ajšou, ukazujících jasně způsob, jakým prorok Mohamed zacházel se svými ženami. Nejvýraznějším znakem tohoto vztahu byla vzájemná péče a respekt. A není to servilita, ale naopak snaha proroka potěšit své ženy a snaha žen potěšit svého muže. O všeobecném postavení žen ve společnosti hovoří Korán takto: „Ony (ženy) jsou pro vás oděvem a vy (muži) jste oděvem pro ně.“ (2:187)

Jinými slovy, tak jako oděv hřeje, chrání a dodává počestnosti, stejně tak muž a žena nabízejí jeden druhé-

mu důvěrnosti, pohodlí a ochranu před cizoložstvím či jinými přestupky.

Toto je odvozováno z Koránu, který jasně zdůrazňuje, že jedním z důležitých cílů Islámu je směřovat chování a lidské vztahy k udržení jednoty rodiny v atmosféře pokoje, lásky, odpuštění a víry v Boha. Musíme mít na paměti, že tyto cíle mezi mužem a ženou, uvnitř či zvenčí manželství, mají i obrovský vliv na celou společnost. Považujeme proto Islám jako souvislý pohled na život z různých aspektů, avšak neznamenající izolaci od ostatních. Islám zahrnuje celkový způsob života, z nichž jednotlivé části je třeba vidět v celkovém kontextu. Abychom tedy porozuměli postavení muslimské ženy ve společnosti, musíme proto vidět obě strany: její povinnosti a její práva, očekávané chování z její strany k muži a naopak chování muže k ženě.

PRÁVA A POVINNOSTI

Dovolu mi začít povinnostmi ženy k muži. Korán praví: „*Muži zaujmají postavení nad ženami proto, že Bůh dal přednost jednomu z vás před druhými, a proto, že muži dávají z majetků svých ženám!*“ (4:38/34)

To znamená, že v islámské společnosti má muž úplnou odpovědnost za zaopatření rodiny. Toto ovšem není pouze morální, ale také zákonná povinnost. Cokoliv vydělá žena, náleží jí, avšak může svůj výdělek vložit do domácnosti, pokud si přeje.

Žena samotná odpovídá za péči o domov a blaho celé rodiny. Žena má právo vyjádřit svůj názor na jakoukoliv záležitost, avšak nejlepší roli sehrává v udržení manželského svazku neporušeného a silného. Zatímco muž je odpovědným za rodinné záležitosti, žena se podřídí jeho rozhodnutí, přestože nemusí být pro ni v jistých směrech nejvýhodnější. Toto je v Islámu podrobení se svazku manželskému. Obá poté, žena i muž jako hlava rodiny, věrní jeden druhému, podléhají právu vyššímu, tzv. Šaría (Islámský zákon).

Prorok Mohamed řekl: „Nejlepší ženou je ta, kterou když vidíš, cítíš se být potěšen, a když jí nařídíš, podrobí se. Chrání tvá práva a svou cudnost, když nejsi přítomen“.

Od muže se očekává péče o jeho ženu, brát ohled na ni, ale také na všechny ženy, jakožto slabší pohlaví. Samotný koncept rytířství pochází původně z raně muslimského světa, a později byl do Evropy přenesen studenty v době trubadúrů ve středověké Francii.

Během posledních padesáti let principy rytířství naneštěstí odvál vítr a nastoupila snaha žen bojovat o živobytí v dnešním drsném světě stejně jako muži. Názor muslimů však je, že žena by měla být zbavena tohoto stresu a starostí tak, aby se mohla plně věnovat práci v domácnosti. Role muslimské ženy v domácnosti je nezbytně důležitá ke štěstí manžela a k fyzickému a duševnímu rozvoji jejich dětí. Její snahou je vytvořit rodinný život plný štěstí a radosti, domov jako místo bezpečí a míru. Všechny tyto vlivy mají trvalý efekt na chování a postoje další generace při dospívání a v dospělosti.

Existuje známé arabské přísloví: „Al-ummu madrasatun“. - „Matka znamená školu“, vyjadřující důležitost role muslimské ženy.

SŇATEK V ISLÁMU

Když dívka dospěje do věku vhodného pro sňatek, je zvykem, že muslimští rodiče hrají hlavní roli při výběru manžela; musí to však být konzultováno s dcerou. Starý příběh vypráví o dívce, která přišla k prorokovi, stěžující si, že byla provdána bez svého vědomí; prorok však odpověděl, že mohla manželství odmítnout, přála-li si.

V současnosti má slovo vzdělaných muslimských dívek větší váhu při výběru manžela, přesto však názor rodičů je stále rozhodujícím. Stává se jen velmi zřídka, že by chlapec či dívka byli oddáni proti vůli svých rodičů. Svolení rodičů či pěstounů pro sňatek v Islámu je součástí muslimské tradice.

Vdova či rozvedená žena se může znovu provdat, přeje-li si, neboť je

považována za dosti vyspělou a zkušenou rozhodnout se sama.

Nezbytnou součástí sňatku je tzv. „Mahr“ - dar nevěstě v hodnotě předem stanovené. Tento dar je podobný věnu, které dívka či žena v době nedávno minulé dostala od svého otce, který se stal majetkem manžela. Není to však jako v Africe, kdy je stanovena cena nevěsty, a která je vyplacena ženichem otci nevěsty jako kompenzace za dceru.

Muslimský „Mahr“ je dar určený nevěstě od jejího ženicha, který se stává jejím výhradním vlastnictvím. (Zůstává jí i v případě rozvodu. Jedná-li se však o rozvod na její žádost, je možné požádat o navrácení daru či jeho části).

* Ahmad Saalaby: Historie muslimského vzdělání, str.193

Od muže je očekávána péče o jeho ženu v jakékoliv době. Korán praví: „*A zacházejte s nimi (ženami) podle zvyklostí uznaných! Jestliže k nim cítíte odpor, je možné, že cítíte odpor k něčemu, do čeho Bůh vložil velké dobro.*“ (4:19)

Další výhodou žen v Islámu je to, že neexistuje dvojitý standard v morální oblasti. Tzn., že ať už je zvyk muže jakýkoliv, Korán i učení proroka Mohameda říká, že Bůh vyžaduje stejně vysokou úroveň v chování mužů i žen a předepisuje jim stejný trest pro obě pohlaví za porušení morálních práv. O tom tématu se ještě zmíníme později.

Dobré zacházení je požadováno i v případě procesu rozvodu. Korán praví: „*Potom lze podržet manželku podle správné zvyklosti nebo ji propustit v dobré vůli. Není vám dovoleno vzít nic z toho, co jste jí dali.*“ (2:229)

Dar svatební i jiné dary mužem darované náleží ženě a nemohou jí být odňaty.

Korán dále říká: „*Když se rozvedete se svými ženami a přijde lhůta jejich, pak si je buď ponechejte podle zvyklosti, anebo je propustíte podle zvyklosti, avšak nezdržujte je násilím, překračující tak omezení Boží. Kdo tak činí, ten sám sobě škodí.*“ (2:231)

Přátelské chování muže k ženě a k rodině je součástí islámské víry.

Prorok Mohamed řekl: „*Ti věřící, kteří nejlépe nakládají se svými ženami a rodinami, jsou považováni za nejvíce věřící.*“ Další z Hadíthů praví: „*Nejlepšími v tvém okolí jsou ti laskaví ke svým ženám.*“

Rozvod v Islámu je považován za poslední volbu. Prorok Mohamed řekl: Ze všech věcí Bohem povolených je rozvod tou nejméně oblíbenou.

ROZVOD

Proces rozvodu v Islámu stále nabádá k usmíření dle možností. Po rozvodu, muž zůstává po dobu 3 měsíců odpovědným za úhradu nákladů v domácnosti. V tomto období muž nesmí vypovědět ženu z domu, zatímco žena smí odejít, přeje-li si. Hlavním důvodem tohoto tříměsíčního čekání je možnost těhotenství rozvedené ženy. Dalším důvodem je stále naděje na usmíření a znovuporozumění rozvedených partnerů, např. díky příbuzenstvu či blízkým přátelům. Korán praví: „*A obáváte-li se rozvratu mezi oběma, povolte rozhodčího z jeho rodiny a rozhodčího z její rodiny. A přeje-li si oba manželé usmíření, Bůh mezi nimi zařídí shodu.*“ (4:39/35)

V případě usmíření je možné znovuoobnovení sňatku v průběhu tohoto 3 měsíčního období, rozvod tak bude automaticky považován za zrušený. Jestliže vzniknou nové problémy, další rozvod může následovat. Třetí rozvod je považován za definitivní. Po uplynutí dalších 3 měsíců jsou muž i žena volní a mohou začít nový vztah. První muž se může znovuoženit se svojí původní ženou, pokud se zmíněná vdala a znovu se rozvedla.

Procedura rozvodu se týká rozvodu buďto na žádost manžela nebo žádost oboustrannou. Jestliže je to žena, kdo se chce rozvést, má právo předat případ soudu a tak dosáhnout rozvodu.

V době proroka Mohameda, k němu přišla žena, pravíc, že přestože je její manžel dobrý muž a nestěžuje si na jeho zacházení, přestala ho mít ráda a nechce s ním již žít. Prorok ji nařídil vrátit se ke svému muži, zahradě a svatebnímu

daru, kterých by se pravděpodobně musela vzdát. Tento postup je popsán v Koránu taktó: „*Jestliže se obáváte, že nedodržíte omezení Bohem daná, tedy nebude pro žádného z obou vás hříchem, jestliže se žena vykoupi.*“

V současnosti můžeme pozorovat, že vývoj moderního práva v Anglii a ostatních západních zemích, začíná směřovat k islámskému modelu mnoha způsoby, přestože nevědomky. Např. zdůraznění poradenství před rozvodem, soukromí při jednotlivých krocích rozvodu a urychlení celého procesu rozvodu v případě neodvolatelně rozpadlého manželství.

Právo v Islámu proto nenutí nešťastné manžele zůstat společně, přesto však vlastní procedura jim pomáhá nalézt základ, na kterém by se mohli znovu usmířit. Jestliže je usmíření nemožné, pak zákon nezávádí nezbytné prodlužování nebo v opačném případě nezakazuje možnost znovuouzavření sňatku.

DĚDIČNÁ PRÁVA

Dalším z práv muslimské ženy, které je částí islámského zákona je dědit majetek. Metoda dělení dědictví je jasně stanovena Koránem a hlavním pravidlem je, že žena má nárok zdědit polovinu toho, co je přiděleno muži. To by se mohlo na první pohled zdát nespravedlivým, přesto však je nutné mít na mysli, že muž je tím, jak Korán říká, kdo nese odpovědnost za zaopatření všech žen a dětí v rodině, proto jsou nároky na nutné výdaje muže zákonitě vyšší. Výše zmíněné dědictví pro ženu samotnou je považováno za velkorysé. Zděděný majetek a majetek, jenž vlastní, je jejím výhradním vlastnictvím, do kterého muž nemá žádná práva zasahovat či jím disponovat.

ROLE MATKY

Kromě role manželky, muslimská žena má důležitou funkci jako matka. Postavení obou rodičů má v Islámu velmi vysoký status. Korán praví: „*Pán tvůj rozhodl, abyste nikoho kromě Něho neuctívali a*

abyste rodičům dobré prokazovali. A jestliže jeden či oba z nich u tebe zestárnou, neřkej jim „Fuj!“ a neodbývej je stroze, nýbrž mluv s nimi slovem laskavým! Skloň k nim oběma z milosrdenství křídla pokory a řekni: Pane můj, smiluj se nad nimi oběma, tak jako oni mě vychovali, když jsem byl malý!“ (17:24/23, 25/24)

Dále v Koránu stojí: „*A uložili jsme člověku laskavost k rodičům jeho - neb nosila jej matka jeho se samými nesnáze a odstavila jej po dvou letech - řkouce: Buď vděčný Mně i rodičům svým neb u Mne je cíl konečný!“ (31:13/14)*

Je též doložen dialog proroka Mohameda s jiným mužem: „*Proroku, kdo si zaslouží mou nejlepší péči?*“ Prorok řekl: „*Tvá matka (to opakoval třikrát), pak tvůj otec a potom tví nejbližší příbuzní.*“

V jiném Hadíthu prorok Mohamed praví: „*Ráj leží u nohou matek.*“ - jinými slovy ráj čeká na každého, kdo pečuje a respektuje matku svou.

Matka v Islámu má proto jistotu, že až zestárne, bude o ni dobře postaráno jejími dětmi. Tak, jak říká Korán: vděčnost k rodičům je spojená s vděčností k Bohu, a nerespektování jednoho ze zmíněných je považováno za hlavní přestupek v náboženských povinnostech.

Zásady Islámu vysloveny v Koránu a Hadíthech věřící v dobré chování, začínají doma vůči svým nejbližším. Evropan, který měl bližší kontakt s muslimskou společností jistě nemůže opomenout zmíněnou lásku a respekt vůči rodičům a čest prokázanou starším lidem at už ženám či mužům tak, jak nařizují zásady Islámu.

POHLAVÍ A SPOLEČNOST

V předchozích kapitolách jsme se již věnovali statusu muslimské ženy v poměru k jejímu muži a dětem. Jaké jsou však její vztahy k ostatním mužům než k manželovi či blízkým příbuzným? A právě toto je téma, kde se islámská praxe značně odlišuje od běžných zvyků západního světa. V Evropě a ostatních nemuslimských zemích jsou sice mimomanželské poměry teoreticky po-

važovány za prohřešek či čin nevhodný, ale ve skutečnosti nejsou podnikány žádné kroky k omezení těchto poměrů, navzdory velkému počtu nemanželských párů či pohlavních chorob. V kontrastu s tím, ve filmech, televizi nebo jistém druhu tisku jsou tyto, at už předmanželské či mimomanželské styky považovány za celkem normální. Antikoncepce nebo potrat jsou prostředky k odstranění nežádoucích postranních efektů takovýchto vztahů.

V této nekontrolovatelné situaci naopak Islám je zastáncem specifických kroků k omezení pokušení sexuálního vztahu mimo manželství.

Již od počátku Prorok Mohamed radil lidem oženit se či vdát, aby tak jejich přirozené touhy nabyly legitimního a legálního naplnění. Dále pak díky povolené limitované polygamii není vysoký počet neprovdaných žen ve společnosti.

Za další, ženy jsou povinny dle Koránu na veřejnosti obléci se rozumným způsobem tak, aby nepřitahovaly pozornost ostatních mužů.

Dále pak muslimský způsob života vylučuje možnost přítele či přítelkyně, smíšených zábav a diskoték, užívání alkoholu či drog, a další formy evropského způsobu života, které velmi dobře slouží ke vzniku zmíněných předmanželských či mimomanželských styků. Společenské zábavy jsou v Islámu převážně v rodinném kruhu či kruhu blízkých přátel nebo mezi muži či ženami v oddělených skupinách.

Mimomanželský styk není podle islámského práva pouhým prohřeškem, ale také trestným činem, který je trestán stejně jako krádež či vražda. Trest je ukládán stejnou měrou jak muži tak ženě a má tvrdý a odstrašující účinek, Dovolte mi se k těmto krokům vrátit ještě podrobněji, jakožto velmi podstatným pro způsob života ženy v Islámu.

ODĚV

Muslimská žena smí nosit cokoliv si přeje v přítomnosti svého muže, rodiny a jejích přítelkyň. Pokud ale opouští svůj dům, nebo když jsou přítomni jiní muži než její

manžel či blízcí příbuzní, je od ní očekáváno, že bude oděná v šatech zakrývajících všechny části jejího těla postavu neobepínajících. Kontrastem toho je móda západní, každoročně se zaměřující se stále nová odhalování erotogenních zón veřejnosti. V uplynulých několika letech jsme zažili vzestup a pád mini- a mikrosukní, tzv. „wet look“, „hot pants“, „see-thru“, nahoře bez či jiné oděvy navržené tak, aby odhalily nebo zdůraznily intimní části ženského těla. Podobná tendence začíná být zřetelnou i na poslední pánské módě, která se stala upnutou na kůži zatím však, zdá se, návrháři čekají na správnou dobu pro akceptování mužů „nahoře bez“ či „see-thru“ kalhot.

Úmyslem evropské módy je odhadit postavu, zatímco záměrem muslimských oděvů je tělo zakrýt alespoň na veřejnosti. Příslušná část Koránu říká: „*Proroku, řekni manželkám svým, dcerám svým i věřícím ženám, aby spouštěly níže svrchní roucha svá. A toto bude nejvhodnější k tomu, aby byly poznány a nebyly uráženy.*“ (33:59)

Od muslimské ženy je proto požadováno, kdykoliv jde na veřejnost, být oblečena v neobepínajících šatech, zahalujících ji od hlavy po chodidla. Podle jistých učenců by měly zůstat nezakryty pouze ruce a tvář, jiní zase tvrdí, že také tvář by měla být zahalena. To je záležitostí názoru. Korán dále říká: „*A řekni věřícím ženám, aby cudně klopily zrak a střežily svá pohlaví a nedávaly na odiv své ozdoby kromě těch, jež jsou viditelné. A nechť spustí závoje své na řadra svá. A nechť ukazují své ozdoby jedině svým manželům.*“ (24:31)

ROZDÍLNÁ ROLE

Jednou z praktik prováděných za účelem posílení funkce domova a minimalizace promiskuity, je odloučení žen od mužů. Korán k tomu praktikovanému zvyku říká „*Ženy prorokovy! Nebuďte jako lecjaká jiná žena! Chcete-li být bohabojné, pak nebuďte příliš poddajné v řeči své, aby po vás nebažil ten, v jehož srdci je choroba, nýbrž mluвьте slova*

vhodná! Zdržujte se důstojně ve svých domech a nestavte na odiv ozdoby svoje podle způsobu dřívější doby nevědomosti! Dodržujte modlitbu, dávejte almužnu a buďte poslušné vůči Bohu a poslu Jeho! Bůh chce pouze odstranit od vás špínu, lidé domu, a chce vás očistit úplným očištěním.“ (33:32/33)

Doslovně je tento text určen ženám Proroka Mohameda a jisté pravomoci mohou být aplikovány pouze na ně. Jiní theologové to interpretují v souvislosti se všemi muslimskými ženami, a tento názor je široce akceptován v jistých muslimských zemích, kde ženy víceméně zůstávají doma a ven vycházejí jen z nezbytných důvodů, a to vozem.

Někteří z těch, kdo s tímto souhlasí nicméně přijímají jiné části Koránu, ukládající ženám zahalit se kdykoliv vycházejí na veřejnost, a vybízející oba, jak muže tak ženu omezit upřené pohledy a chovat se rozumně v přítomnosti opačného pohlaví. Tím je myšleno, že žena smí chodit ven za účelem vyřízení jejích legitimních záležitostí, dále pak za studii či do zaměstnání, jako např. zdravotnictví, ošetřovatelství nebo vyučování a dalších povolání nezbytných pro potřeby muslimských žen. Je třeba však zdůraznit, že na toto téma panují rozdílné názory v souvislosti s odlišnými částmi muslimského světa.

Pro muslimy se společenské události odehrávají v rodinném kruhu nebo oslavami mužů a žen v odlišných skupinách. Pro Evropany zvyklé na smíšené párty s tancem a pitím, to může vypadat jako nevzrušující společenský život. Nicméně rodinný kruh ve světě Islámu je všeobecně širokým, blízkost sourozenců silná a pohostinnost, muslimů vřelá a upřímná, takže alkohol či přítomnost opačného pohlaví je považována za zbytečnou přísadu požitku.

POLYGAMIE

Snad nejnapadnějším aspektem respektu k ženám v Islámu je pro západní svět otázka polygamie. Předem bych ráda upřesnila, že Islám polygamií nepodporuje jako

univerzální praktiku. Prorok Mohamed samotný byl monogamistou po větší část svého manželského života, od svých 25 let, kdy se oženil s Chadídžou do svých 50 let, kdy Chadídža umřela. Proto by se monogamie mohla zdát normální, zatímco polygamie vyjímečnou. Přestože polygamie byla několikrát a na jistých místech zneužita, má přesto velmi významnou funkci. Někdy může být považována za dvojitě menší zlo, jindy zase za pozitivně blahodárné uspořádání.

Nejlepší příklad pro polygamii nastává v době války, kdy je nevyhnutelně vysoký počet vdov a dívek, jejichž manželé a snoubenci zahynuli v boji. Dovolte mi připomenout období první a druhé světové války, kdy doslova milióny žen a dívek ztratily své milované, a zůstaly tak bez příjmu, péče a ochrany o ně a o jejich děti. Za předpokladu sňatku s pouze jednou ženou, jaká volba zůstává pro ty milióny dalších bez šance vdát se? Je zde tedy možnost cudného a bezdětného staropaneství, nebo stát se něčí milenkou jinými slovy neoficiální manželkou bez legálních práv pro ni ani její děti. Většina žen by jistě neuvítala žádnou z těchto možností, ježto všechny chtějí mít jistotu legálního manželství a celé rodiny.

Za daného důvodu by jistě mnoho z nich volilo kompromis, tzn. raději se o manžela dělit než nemít žádného. A je bezpochyby snadnější dělit se o manžela jako veřejně uznanou praktiku, nežli to provádět tajně a pokoušet se podvést svou první ženu. Jistě není tajemstvím, že polygamie je široce praktikována v západních zemích. Rozdílný je však fakt, že zatímco v západním světě muž nemá žádné povinnosti či závazky vůči své druhé, třetí, či čtvrté ženě milence a jejich dětem, muslimský manžel má úplný legální závazek ke všem svým ženám a dětem.

Existují však i jiné individuální okolnosti ke sňatku s více než jednou ženou, než je válka, preferované před ostatními dostupnými alternativami, např. případ, kdy manželka je chronicky nemocná či tělesně postižená. Někteří manželé by tuto

situaci zvládli, ale zde existuje možný způsob hazardu. V jistých případech by sňatek s druhou ženou znamenal řešení přijatelné pro všechny tři strany. Anebo případ, kdy je žena neplodná zatímco muž by si děti moc přál. Dle evropských zákonů buďto manželství zůstává neplodné nebo se s ženou rozvede za účelem sňatku s ženou jinou schopnou mít děti.

V jiných případech, kdy manželství není příliš úspěšné a manžel se zamiluje do jiné ženy. Toto je dobře známá situace zvaná „věčný trojúhelník“. Podle evropského práva muž smí uzavřít sňatek s druhou ženou jedině po rozvodu s ženou první. Jenže první manželka si nemusí rozvod přát. Přestože již svého muže možná nemiluje, stále jej respektuje a chce setrvat v tomto svazku pro bezpečnost její a jejich dětí. Podobně tak druhá žena, nechťejíc rozbít manželovu rodinu. Existují proto případy, kdy obě ženy raději svolí k polygamii, než čelit rozvodu či mít mimomanželský poměr.

Tyto případy jsem uvedla z důvodu, že myšlenka polygamie je pro většinu západního světa představou harému s okouzujícími mladými dívkami, ne jako možné řešení některých problémů ve společnosti jich samotných.

Tomuto tématu jsem se věnovala ne za účelem obhajoby nerozlišeného použití polygamie, ale jako praktiky zasluhující si pozornost pro užitek v jakékoliv společnosti dříve, než bude odsouzena bez zamyšlení jejího významu pro užitek celé společnosti.

SHRNUTÍ

Pro shrnutí toho, co zde bylo v předchozích tématech zmíněno, bych ráda dodala, že roli ženy v Islámu byla špatně porozuměno v západním světě díky všeobecné neinformovanosti o islámském systému a způsobu života jako takovém, ale také díky zkreslení veřejnými sdělovacími prostředky.

Muslimská žena se plně rovná muži ať už duševně či intelektuálně, a je vybízena k praktikování svého

náboženství a k rozvoji rozumových schopností po celý svůj život. Ve vztahu k mužům jsou oba povinni zachovávat zdrženlivost v chování a oblékání a striktní morální kódy, odrazující od zbytečného styku s opačným pohlavím. Vztah mezi manželi by měl být založen na vzájemné lásce a soucitu. On je povinován obživou ženy a dětí, ona respektem k hlavě rodiny. Ona nese odpovědnost za péči o domov a počáteční výchovu dětí. Žena má nárok vlastnit svůj majetek, založit si vlastní společnost a má právo dědičné.

Žena nemá být provdána, aniž by to bylo s ní konzultováno, a může se nechat rozvést. Systém omezené polygamie poskytuje jisté výhody jak v zájmu muže tak ženy.

A nakonec, žena nemusí mít strach ze stárí, neboť její děti a společnost jako celek jí poskytnou veškerou péči a respekt.

Takže by se dalo říci, že islámský systém dosáhl té správné míry svobody a jistoty, kterou žena hledá, a to je v zájmu celé společnosti. A jak jsem se již zmínila na počátku knihy, doložila jsem příslušné citáty z Koránu a Hadíthů, což jsou nejautentičtější zdroje. Tyto principy a práva byly v různých dobách a na různých místech překrouceny, ignorovány či nedodržovány, což je způsobeno lidskou sobeckostí a zkreslením či přehlížením nelibých součástí.

Naštěstí nikdo nezměnil a nemůže změnit slova Koránu, a pravidla na ochranu ženských práv zjevných v 7. století, mohou být jednoduše kýmkoliv snadno ověřeny i dnes. Věřím, že tyto zákony a společenská pravidla týkající se žen, obsahují jistou základní pravdu prospěšnou všem. Nyní, při rozšířeném znovuuvažování o úloze a právech ženy v Islámu, nastává ten správný okamžik vidět očima ze strany Islámu, který přispěl k utvoření stabilních společností, ať už v zemích vysoce kultivovaných, tak v rozvojových zemích, po více než 14 století a zachovávající si své principy, ze kterých by se měl západní svět poučit.

Zpráva o činnosti Ústředí a organizací

Do naší zprávy o činnosti v minulém čísle Hlasu se nám dostala nepříjemná chyba: Přednášku o Islámu v Českých zemích a na Slovensku pro Islámskou nadáci na Slovensku nepřednášel Dr. Pelikán, nýbrž Dr. Vladimír Sáška. Oběma pánům se tímto omlouváme.

Dne 27. prosince informoval předseda bratry v turecké mešitě o poměrech muslimů u nás. Pro katolický týdeník č. 3/21. ledna 2001 napsal předseda informační článek na vyžádané téma: Muslimové také uctívají jednoho Boha. 29. ledna v kultur. středisku Národní dům v Třebíči přednášel o Islámu v Českých zemích, dne 24. ledna t. r. na Odborném semináři věnovaném vybraným minoritním skupinám zastoupeným v ČR ve společ. centru ÚMČ Brno přednesl referát na téma „Tolerance millenium 2001“ pro BANNON předseda Ústředí.

Jak bylo oznámeno v minulém čísle Hlasu, byli pověřeni do nejbližších voleb vedením Ústředí jednak

členové pražské, jednak brněnské komunity. Proto budou další čísla Hlasu redigována z těchto míst. Tam nadále zasílejte své příspěvky i žádosti o zaslání Hlasu, příp. změny adres. Mgr. Lajla Kotačková se tím loučí se všemi čtenáři a přeje jim vše nejlepší jednak k nastávajícímu Velkému svátku, jednak nadále v celém dalším životě.

K státnímu svátku Iránské islámské republiky blahopřál dne 9. února 2001 předseda Ústředí.

Ve dnech 28. 12. 2000 - 1. 1. 2001 proběhl v Plzni 11. zimní tábor muslimů, pořádaný Svazem muslimských studentů. Bylo to již tradičně velmi vydařené setkání s přednáškami předních evropských islámských osobností.

8. listopadu proběhlo další kolo mezináboženského dialogu, které pořádá Česká křesťanská akademie. Účastní se jich vždy zástupce Židovské obce (dr. Tomáš Kraus), křesťanských církví (doc. Odilo Štampach), muslimské obce (Vladimír Sáška), hinduistického nábo-

ženství (Trilokátma Dás) a buddhismu (Ašim Ottama). Večer jako vždy uváděl a moderoval prof. Tomáš Halík. Záznam z tohoto dialogu přenášel Český rozhlas dne 9. 12. 2000.

Při příležitosti postního měsíce ramadánu navštívilo pražskou mešitu několik redaktorů, např. časopisu Týden, Reflex a Prague Post. Ing. Maamri a dr. Sáška poskytli rozhovor České televizi, který byl v přímém přenosu vyslán 27. 11. (tj. 1. ramadánu).

19. prosince se konal „Kulatý stůl“ za účasti zástupců zainteresovaných ministerstev (např. vnitra, školství, kultury) a některých menšinových skupin a národností, žijících v naší zemi. Za obec se zúčastnil V. Sáška a S. Sayedi. Z naší strany byly připomínkovány a kritizovány chybné informace o Islámu v učebnicích pro základní školy a především legislativa, dotýkající se postavení muslimské obce.

Čtenářům Hlasu

Milí čtenáři, bratři a sestry,

jak vás informoval předseda Ústředí MNO v minulém čísle Hlasu, většina pravomocí Ústředí byla dočasně delegována na pracovní skupinu ve složení Dr. V. Sáška, ing. Muneeb Hassan, ing. Lazhar Maamri a Jalal Atassi. Tato skupina, ve které jsou zastoupeni muslimové z Prahy i z Brna, bude také tvořit redakční radu časopisu Hlas.

Je to již 10 let, co začal tento časopis MNO znovu vycházet a chodit na vaše adresy. Při této příležitosti bychom vám rádi položili následující otázky:

1. Máte zájem o další zaslání Hlasu?

2. Co vám v Hlasu chybí, co by se dalo zlepšit (především po obsahové stránce). Máte-li zájem o to, abychom vám i nadále Hlas posílali, odpovězte písemně alespoň na první

otázku, a to na adresu: Islámská nadace v Praze, Blatská 1491, 198 00 Praha 9-Kyje.

Články a příspěvky je možné posílat redakci buď na adresu brněnské mešity: Islámská nadace v Brně, Vídeňská 38a, 639 00 Brno, nebo pražské mešity a Islámské nadace v Praze, Blatská 1491, 198 Praha 9.

Do budoucna nám, prosím, oznámte změnu adresy, neboť se často stávalo, že se Hlas vracel zpět s poznámkou „adresát neznámý“.

V brzké době počítáme s konáním schůzí muslimských obcí v Brně a v Praze. Jedním z hlavních bodů na nich bude přijetí nových stanov obcí. Dosavadní stanovy jsou totiž v několika směrech nedostatečné a nevyhovují ani podmínkám, které státní orgány kladou na případné žadatele o uznání státem jako náboženské organizace. Proto

jsme se rozhodli vypracovat nový návrh stanov. Kdo z vás má zájem zúčastnit se obnovujících schůzí muslimských obcí a má zájem seznámit se s návrhem stanov, napište na adresu mešity v Brně (bydlíte-li v moravských krajích) nebo mešity v Praze (bydlíte-li v českých krajích), abychom vám návrh mohli zaslat.

Redakce

Ve jménu Boha Milosrdného Slitovného

Zápis ze schůze v sobotu, 23. 9. 2000 za přítomnosti

- 1) Hadždži prof. Mohammad Šilhavý
- 2) Hadždži Kamel Soleman
- 3) Ing. Muníb Hassan - Předseda správní rady INB
- 4) Dželal Atassi - Člen správní rady INB
- 5) Dr. Vladimír Sáška - Finanční ředitel a člen INB
- 6) Ing. Al Azhar Al-Muammari - Předseda správní rady INP

Dohodlo se následující:

- a) Název Al-Itihad Al-Islami je hlavním názvem Islámské organizace v ČR a jakákoli islámská práce je zastřešena touto organizací.
- b) Prof. Šilhavý zůstane čestným předsedou této organizace doživotně.
- c) Dr. Vladimír Sáška bude vykonávat povinnosti předsedy Al-Itihad Al-Islami zmocněním prof. Šilhavého, Al Azhar Al-Muammari,

Munib Hassan a Dželal Atassi budou členové správní rady a mají právo přijímat nové členy.

- d) Dr. Vladimír Sáška si vezme na starost veškeré povinnosti, hlavně - Muslimský hřbitov - Časopis Hlas - Nakladatelství patřící Al-Itihadu
Předseda a nová správní rada se zaručují, že budou spolu aktivně pokračovat v této práci.
- e) Přítomní se dohodli, že se budou scházet periodicky jednou za dva měsíce od dnešního data s tím, že předseda oznámí přítomným místo a čas příští konané schůzky.
- f) Prof. Šilhavý předá Dr. Vladimíru Sáškovi disketu obsahující jména registrovaných muslimů.
- g) Tato dohoda se přeloží do jazyka českého a anglického.
- h) Prof. Šilhavý a Dr. Vladimír Sáška provedou veškeré úřední náležitosti k oznámení tohoto rozhodnutí českým úřadům a také

světovým organizacím majícím kontakt s Al-Itihad Al-Islami.

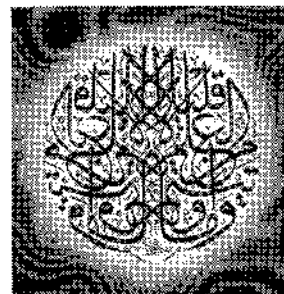
Zapsáno v Třebíči dne 23. 9. 2000.

Bůh je naším svědkem.

Přítomní zmocnili prof. Šilhavého a Dr. Sášku, aby úředně ověřili tento dokument.

Podpisy:

- 1) Prof. Mohammad Ali Šilhavý
- 2) Hadždži Kamel Soleman
- 3) Ing. Muníb Hassan
- 4) Dželal Atassi
- 5) Dr. Vladimír Sáška
- 6) Ing. Al Azhar Al Muammari

Naši příznivci

Mujkić Sajjid, Berzat Bekiri, Mohamed Ali Šilhavý, Hasan Sari Kouzal, Ludmila Šilhavá, Miloš Wasserbauer. Všem srdečně děkujeme!

Ústředí muslimských náboženských obcí a organizací zakoupilo na třebíčském hřbitově pozemek pro pohřbívání zemřelých muslimů. Ostatní náklady spojené s pohřbem však musí zaplatit pozůstalí (převoz, úpravu apod.) Nutno pohřbívat v rakvi. Stanovení data a termínu pohřbu – telefonicky na správu hřbitova: tel.: 0618/821 057 – paní Pátková, Vejvodská.

V Třebíči dne 24. února 2001, 1. dzúl hidždža 1421
Majitel a vydavatel: Al Itihad Al Islami,
Ústředí MNOO v České republice,
Redaktorka Mgr. Lajla Kotačková, Nikodemova 6,
674 01 Třebíč.